

Nepoznat Netko donio je jesen u moju Dubravu

Taj čudesan tren ostavio me bez daha. Po miru, tišini, šarolikosti i raznovrsnosti znala sam i osjećala da su tu, u mojoj Dubravi ...

Nepoznat Netko posjetio je moju Dubravu držeći čvrsto Jesen za ruku. Započeli su ples, ples boja, mirisa i sreće. Čarolijom njihovih plesnih koraka drveće je zelene krošnje posulo zlačanožutim sjajem, a cvijeće je pognulo glave njima na pozdrav. Ptice zapjevaše najljepše melodije koje i nepredvidivom vihoru izmamiše smiješak. Rasplesala se Jesen! Posjetila je svaku stazu, livadu, svaki brežuljak i svako stablo. Nije bilo kutka do kojeg nije dospjela i kojemu nije bar malo udahнула te raskoši. Svi su plesali. Ali Jesen je svojim toplim zrakama još uvijek nekoga tražila ... I pronašla me. Tada se i Sunce pridružilo tom veselju i sve promatralo s osmijehom. Cijeli dan nas je grijalo, sjalo žarkim sjajem, svojom toplinom nam lica milovalo i sve je još više živnulo. U smiraj dana Nepoznat Netko pružio je ruke Jeseni i pozvao ju u posljednju šetnju mojom Dubravom. Nad njima je samo Mjesec budno stražario i bdio dok su oni zaneseno gledali što su sve iza sebe ostavili.

Bila je to jedna od najljepših jeseni. Pažnja, ljubav i ljepote koje su Nepoznat Netko i Jesen ostavili za sobom u našoj Dubravi, svima su vratili radost života. I dok mi, svoja srca punimo sitnicama koje nas usrećuju, vihor oko nas neprestano piri i otkida posljednje lišće s grana. Nestrpljiv je. Zna da će Nepoznat Netko ubrzo ponovo doći, ali ovoga puta pratit će ga – Zima.

Regina, 7. r.